

Viața creștină

- „De El să ascultați“ (Marcu 9.7).
- „Maria, care, așezându-se și ea la picioarele lui Isus, asculta cuvântul Său“ (Luca 10.39).
- „Privind țintă la Isus“ (Evrei 12.2).
- „Eu i-am trimis pe ei în lume“ (Ioan 17.18).
- „Veți fi martorii Mei“ (Faptele Apostolilor 1.8).
- „Trebuie ca și ai noștri să se deprindă să fie cei dintâi în fapte bune pentru cele necesare“ (Tit 3.14).

Cuvântul ne învață, așa cum rezultă și din versetele citate, că viața creștină are două laturi: ea este alternativ contemplativă și activă.

Mai întâi este contemplativă: nu putem da înainte de a primi, nu putem acționa înainte de a primi Cuvântul și de a ne ruga. Aceasta este ilustrată atât de clar de Domnul în imaginea mlădiței (Ioan 15.4). Mlădița are menirea de a purta rod. Ea poate face aceasta numai dacă rămâne în viță. Numai așa va primi seva necesară. Tot așa, credinciosul este chemat să aducă roadă. El poate face aceasta numai dacă rămâne în vița divină; altfel, este numai o mlădiță nefolositoare.

Atât timp cât nu suntem obișnuiți să trăim în prezența lui Isus, suntem preocupați cu noi înșine și cu lumea care ne înconjoară. Dar dacă ne așezăm ca Maria la picioarele Domnului Isus pentru a-L asculta, atunci ideile greșite despre noi înșine și despre lumea noastră proprie dispar. Fiind puși față în față cu această Persoană nespus de sfântă și curată, gândurile inimii noastre vor fi descoperite. Ceea ce probabil ne era necunoscut înainte, putem acum citi și vedea, putem observa cum suntem din fire, putem executa o judecată de sine asupra gândurilor și acțiunilor noastre. Abia atunci vom fi capabili să stăm liniștiți, să ne îndreptăm privirile spre Domnul și să-L lăsăm să ne vorbească. Câte lucruri vom învăța la picioarele unui astfel de Învățător! Mai întâi ne va învăța să-L cunoaștem tot mai bine pe El, desăvârșirea Sa omenească și divină. O astfel de contemplare și o astfel de cunoaștere nu au granițe. El ne va învăța să ne îndreptăm mereu după lumina Sa și vom rămâne uimiți, dar și ne vom întrista constatând de câte ori am acționat conform principiilor lumești. Această părtășie zilnică, practică și înnoită, cu Domnul, ne va „goli“ de noi înșine și ne va umple cu El și Duhul Său.

Abia atunci și numai atunci vom putea *acționa* așa cum vrea El și vom realiza într-o anumită măsură cea de-a doua parte a versetului amintit la început, și anume de a fi martori ai Celui care ne-a trimis în lume pentru a face fapte bune.

Ca martor al lui Isus Hristos, credinciosul are misiunea de a vorbi despre El. Ce misiune importantă și prețioasă! Există însă chiar și împrejurări în care este mai bine să tăcem, mai ales dacă viața noastră nu corespunde învățaturii Evangheliei. Ar fi de exemplu de folos dacă i-am vorbi unui nevoiaș despre Domnul Isus, dar ne vom păstra portmoneul închis? Să nu ne înșelăm: lumea ne cunoaște mai bine decât gândim noi. Întotdeauna când vede în comportamentul nostru lucruri care nu corespund cu mărturisirea noastră, ne judecă cu asprime, și pe bună dreptate.

Mărturia noastră trebuie să se arate atât în viața, cât și în cuvintele noastre. Este ușor să învățăm un limbaj creștin, dar este mult mai greu să *trăim* o viață creștină. Dar de fapt aceasta contează. Această viață este posibilă numai dacă învățăm să ascultăm de Modelul divin și să-L privim zilnic pentru a ne asemăna Lui. Ce L-a caracterizat cel mai vizibil când a fost aici, jos, dacă nu dragostea? „Dragostea este deci împlinirea legii“; ea este partea cea mai importantă din vestea creștină. Este aceasta ceea ce încercăm să realizăm zilnic în viața noastră? Această întrebare are o mare însemnătate. Să ascultăm ce spune apostolul iubit: „Copilașilor, să nu iubim cu cuvântul, nici cu limba, ci *în faptă și în adevăr*“ (1 Ioan 3.18). Să citim mereu capitolul 13 din prima epistolă către Corinteni! Atunci vom recunoaște că creștinismul nu este în primul rând învățătură, ci viață, care se mistuie în dragoste.

În legătură cu viața divină învățăm să fim smeriți nu numai față de Dumnezeu, ci și față de oameni; învățăm să ne judecăm pe noi înșine în locul celorlalți. Dacă trezim în cei cu care

vorbim impresia că ne considerăm mai buni decât ei, aceștia se vor simți ofenși și toată vorbirea va fi zadarnică. Îngâmfarea religioasă este forma cea mai tristă a mândriei. Să fugim de ea! În legătură cu viața divină vom învăța să-i iubim pe toți creștinii, fără excepție, desigur cu premisa să ținem porunca lui Dumnezeu (1 Ioan 5.2): „Prin aceasta vor cunoaște toți că Îmi sunteți ucenici, dacă aveți dragoste unii față de alții“ (Ioan 13.35). Vom învăța de asemenea să-i iubim pe copiii acestei lumi, cu care ajungem în contact (dar nu căile lor). Această dragoste, ca și cea față de credincioși, nu vom putea să le-o arătăm numai cu cuvântul, ci în faptă și în adevăr, dăruindu-ne pentru alții, jertfindu-ne comoditatea și egoismul nostru, suportându-i și acceptându-i cu blândețe și fără a ne răzbuna nedreptatea pe care ne-ar putea-o cauza. În acest mod ne vom dovedi ca martori fideli ai Celui care a fost întruparea smereniei și a dragostei.